

Constituțiunea din 1923

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

TITLUL I

DESPRE TERITORIUL ROMÂNIEI

Art. 1.

Regatul României este un Stat național unitar și indivizibil.

Art. 2.

Teritoriul României este nealienabil.

Hotarele Statului nu pot fi schimbate sau rectificate decât în virtutea unei legi.

Art. 3.

Teritoriul României nu se poate coloniza cu populațiuni de gintă străină.

Art. 4.

Teritoriul României din punct de vedere administrativ se împarte în județe, județele în comune.

Numărul, întinderea și subdiviziunile lor teritoriale se vor stabili după formele prevăzute în legile de organizare administrativă.

TITLUL II

DESPRE DREPTURILE ROMÂNILOR

Art. 5.

Românii, fără deosebire de origine etnică, de limbă sau de religie, se bucură de libertatea conștiinței, de libertatea învățământului, de libertatea presei, de libertatea întrunirilor, de libertatea de asociație și de toate libertățile și drepturile stabilite prin legi.

Art. 6.

Constituțiunea de față și celelalte legi relative la drepturile politice determină care sunt, osebit de calitatea de Român, condițiunile necesare pentru exercitarea acestor drepturi.

Legi speciale, votate cu majoritate de două treimi, vor determina condițiunile sub care femeile pot avea exercițiul drepturilor politice. Drepturile civile ale femeilor se vor stabili pe baza deplinei egalități a celor două sexe.

Art. 7.

Deosebirea de credințe religioase și confesiuni, de origine etnică și de limbă, nu constituie în România o piedică spre a dobândi drepturile civile și politice și a le exercita.

Numai naturalizarea aseamăna pe străin cu Românul pentru exercitarea drepturilor politice.

Naturalizarea se acordă în mod individual de Consiliul de Miniștri, în urma constatării unei comisiuni, compusă din: primul-președinte și președinții Curții de apel din Capitala Țării, ca solicitantul îndeplinește condițiunile legale.

O lege specială va determina condițiunile și procedura prin care străinii dobândesc naturalizarea. Naturalizarea nu are efect retroactiv. Soția și copiii minori profită, în condițiunile prevăzute de lege, de naturalizarea soțului sau tatălui.

Art. 8.

Nu se admite în Stat nici o deosebire de naștere sau de clase sociale. Toți Românii, fără deosebire de origine etnică, de limbă sau de religie, sunt egali înaintea legii și datori a contribui fără osebire la dările și sarcinile publice.

Numai ei sunt admisibili în funcțiunile și demnitățile publice, civile și militare. Legi speciale vor determina Statutul funcționarilor publici.

Străinii nu pot fi admiși în funcțiunile publice decât în cazuri excepționale și anume statornicite de legi.

Art. 9.

Toți străinii aflători pe pământul României se bucură de protecțiunea dată de legi persoanelor și averilor în genere.

Art. 10.

Toate privilegiile de orice natură, scutirile și monopolurile de clasă sunt oprite pentru totdeauna în Statul Român.

Titlurile de noblețe sunt și rămân neadmise în Statul Român. Decorațiunile străine se vor purta de Români numai cu autorizarea Regelui.

Art. 11.

Libertatea individuală este garantată.

Nimeni nu poate fi urmărit sau perchiziționat, decât în cazurile și după formele prevăzute în legi.

Nimeni nu poate fi deținut sau arestat, decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat, care trebuie să-i fie comunicat în momentul arestării sau cel mai târziu în 24 ore după deținere sau arestare.

În caz de vină vădită, deținerea sau arestarea se poate face imediat, iar mandatul se va emite în 24 ore și i se va comunica conform alineatului precedent.

Art. 12.

Nimeni nu poate fi sustras în contra voinței sale dela judecătorii ce-i dă legea.

Art. 13.

Domiciliul este neviolabil.

Nici o vizitare a domiciliului nu se poate face decât de autoritățile competente, în cazurile anume prevăzute de lege și potrivit formelor de ea prescrise.

Art. 14.

Nici o pedeapsă nu poate fi înființată, nici aplicată decât în puterea unei legi.

Art. 15.

Nici o lege nu poate înființa pedeapsa confiscării averilor.

Art. 16.

Pedeapsa cu moarte nu se va putea reînființa afără de cazurile prevăzute în Codul penal militar în timp de război.

Art. 17.

Proprietatea de orice natură, precum și creanțele asupra Statului sunt garantate.

Autoritatea publică, pe baza unei legi, este în drept a se folosi, în scop de lucrări de interes obștesc, de subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligațiunea de a desdăuna pagubele aduse suprafeței, clădirilor și lucrărilor existente. În lipsa de învoială despăgubirea se va fixa de justiție.

Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauza de utilitate publică și după o dreaptă și prealabilă despăgubire stabilită de justiție.

O lege specială va determina cazurile de utilitate publică, procedura și modul exproprierii.

În afără de expropriere pentru căile de comunicație, salubritate publică, apărarea țării și lucrări de interes militar, cultural și acele impuse de interesele generale directe ale Statului și administrațiilor publice, celelalte cazuri de utilitate publică vor trebui să fie stabilite prin legi votate cu majoritate de două treimi.

Legile existente privitoare la alinierea și lărgirea stradelor de prin comune, precum și la malurile apelor ce curg prin sau pe lângă ele rămân în vigoare în tot cuprinsul Regatului.

Art. 18.

Numai Românii și cei naturalizați români pot dobândi cu orice titlu și deține imobile rurale în România. Străinii vor avea drept numai la valoarea acestor imobile.

Art. 19.

Zăcămintele miniere, precum și bogățiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcție și depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare.

O lege specială a minelor va determina normele și condițiile de punere în valoare a acestor bunuri, va fixa redevența proprietarului suprafeței și va arăta tot de odată putința și măsura în care aceștia vor participa la exploatarea acestor bogății. Se va ține seama de drepturile câștigate, întrucât ele corespund unei valorificări a subsolului și după distincțiunile ce se vor face în legea specială.

Concesiunile miniere de exploatare, instituite sau date, conform legilor azi în vigoare, se vor respecta pe durata pentru care s-au acordat, iar exploatarea minieră existentă făcută de proprietar numai cât timp le vor exploata. Nu se vor putea face concesiuni perpetue.

Toate concesiunile și exploatarea prevăzute în aliniatul precedent vor trebui însă să se conformeze regulilor ce se vor stabili prin lege, care prevăd ca și maximum de durată al acelor concesiuni și exploatare și care nu va trece de cincizeci ani de la promulgarea acestei Constituțiuni.

Art. 20.

Caile de comunicație, spațiul atmosferic și apele navigabile și flotabile sunt de domeniul public.

Sunt bunuri publice apele ce pot produce forța motrice și acele ce pot fi folosite în interes obștesc.

Drepturile câștigate se vor respecta sau se vor răscumpăra prin expropriere pentru caz de utilitate publică, după o dreaptă și prealabilă despăgubire.

Legi speciale vor determina limita în care toate drepturile de mai sus vor putea fi lăsate în folosința proprietarilor, modalitățile exploatare, precum și despăgubirile convenite pentru utilizarea suprafeței și pentru instalația în ființă.

Art. 21.

Toți factorii producției se bucură de o egală ocrotire.

Statul poate interveni, prin legi, în raporturile dintre acești factori pentru a preveni conflicte economice sau sociale.

Libertatea muncii va fi apărată.

Legea va regula asigurarea socială a muncitorilor, în caz de boală, accidente și altele.

Art. 22.

Libertatea conștiinței este absolută.

Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune întrucât exercițiul lor nu aduce atingere ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare ale Statului.

Biserica creștină ortodoxă și cea greco-catolică sunt biserici românești.

Biserica ortodoxă română fiind religia marei majorități a Românilor este biserica dominantă în Statul român; iar cea greco-catolică are întâietatea față de celelalte culte.

Biserica ortodoxă română este și rămâne neatârnată de orice chiriarchie străină, păstrându-și însă unitatea cu Biserica ecumenică a Răsăritului în privința dogmelor.

În tot regatul României, Biserica creștin ortodoxă va avea o organizație unitară cu participarea tuturor elementelor ei constitutive, clerici și mireni.

O lege specială va statornici principiile fundamentale ale acestei organizații unitare, precum și modalitatea după care Biserica își va reglementa, conduce și administra, prin organele sale proprii și sub controlul Statului, chestiunile sale religioase, culturale, fundamentale și epitropești.

Chestiunile spirituale și canonice ale Bisericii ortodoxe române se vor regula de o singură autoritate sinodală centrală.

Mitropoliții și episcopii Bisericii ortodoxe române se vor alege potrivit unei singure legi speciale.

Raporturile dintre diferitele culte și Stat se vor stabili prin lege.

Art. 23.

Actele stării civile sunt de atribuția legii civile.

Întocmirea acestor acte va trebui să preceadă totdeauna binecuvântarea religioasă.

Art. 24.

Învățământul este liber în condițiunile stabilite prin legile speciale și întrucât nu va fi contrar bunelor moravuri și ordinii publice.

Învățământul primar este obligatoriu. În școlile Statului acest învățământ se va da gratuit.

Statul, județele și comunele vor da ajutoare și înlesniri elevilor lipsiți de mijloace, în toate gradele învățământului, în măsura și modalitățile prevăzute de lege.

Art. 25.

Constituțiunea garantează tuturor libertatea de a comunica și publica ideile și opiniunile lor prin grai, prin scris și prin presă, fiecare fiind răspunzător de

abuzul acestor libertăți în cazurile determinate prin Codicele penal, care nici într-un caz nu va putea restrânge dreptul în sine.

Nici o lege excepțională nu se va putea înființa în această materie.

Nici cenzura, nici o altă măsură preventivă pentru aparițiunea, vinderea sau distribuțiunea oricarei publicațiuni nu se va putea înființa.

Nu este nevoie de autorizatiunea prealabilă a nici unei autorități pentru aparițiunea oricărei publicațiuni.

Nici o cauțiune nu se va cere dela ziariști, scriitori, editori, tipografi și litografi.

Presa nu va fi pusă nici odată sub regimul avertismentelor. Nici un ziar sau publicațiune nu va putea fi suspendat sau suprimat. Orice publicațiune periodică de orice natură va trebui să aibă un director răspunzător, iar în absența acestuia, un redactor răspunzător. Directorul sau redactorul vor trebui să se bucure de drepturile civile și politice. Numele directorului și numele redactorului vor figura vizibil și permanent în fruntea publicațiunii.

Înainte de aparițiunea publicațiunii periodice, proprietarul ei e obligat a declara și înscrie numele său la tribunalul de comerț. Sancțiunile acestor dispozițiuni se vor prevedea prin legi speciale.

Art. 26.

În ce privește publicațiunile neperiodice, răspunzător de scrierile sale este autorul, în lipsa acestuia editorul; patronul tipografiei răspunde când autorul și editorul nu au fost descoperiți.

La publicațiunile periodice responsabilitatea o au: autorul, directorul sau redactorul în ordinea enumerării. Proprietarul în toate cazurile este solidar răspunzător de plata despăgubirilor civile.

Delictele de presă se judecă de jurați, afără de cazurile aci statornicite, care se vor judeca de tribunalele ordinare, potrivit dreptului comun:

a) Delictele ce s-ar comite împotriva Suveranilor țării, Principelui Moștenitor, membrilor Familiei Regale și Dinastiei, Șefilor Statelor Străine și reprezentanților lor;

b) Îndemnurile directe la omor și rebeliune, în cazurile când nu au fost urmate de execuțiune;

c) Calomniile, injuriile, difamațiile aduse particularilor sau funcționarilor publici oricare ar fi, atinși în viața lor particulară sau în cinstea lor personală.

Arestul preventiv în materie de presă este interzis.

Art. 27.

Secretul scrisorilor, telegramelor și al convorbirilor telefonice este neviolabil.

O lege specială va stabili cazurile în care justiția, în interesul instrucțiunii penale, va putea face excepțiune la dispozițiunea de față.

Această lege va determina responsabilitatea agenților Statului și a particularilor pentru violarea secretului scrisorilor, telegramelor și convorbirilor telefonice.

Art. 28.

Românii, fără deosebire de origine etnică, de limbă sau de religie, au dreptul de a se aduna pașnici și fără arme, conformându-se legilor care regulează exercitarea acestui drept, pentru a trata tot felul de chestiuni; întru aceasta nu este trebuință de autorizare prealabilă.

Întrunirile sub cerul liber sunt permise, afără de piețele și căile publice.

Întrunirile, procesiunile și manifestațiile pe căile și piețele publice sunt supuse legilor polițienesti.

Art. 29.

Românii, fără deosebire de origine etnică, de limbă sau de religie, au dreptul a se asocia, conformându-se legilor care regulează exercițiul acestui drept.

Dreptul de liberă asociațiune nu implică în sine dreptul de a crea persoane juridice.

Condițiunile în care se acordă personalitatea juridică se vor stabili prin o lege specială.

Art. 30.

Fiecare are dreptul de a se adresa la autoritățile publice prin petițiuni subscrise de către una sau mai multe persoane, neputând însă petiționa decât în numele subscrișilor.

Numai autoritățile constituite au dreptul de a adresa petițiuni în nume colectiv.

Art. 31.

Nici o autorizare prealabilă nu este necesară pentru a se exercita urmăriri contra funcționarilor publici pentru faptele administrațiunii lor de părțile vătămate, rămânând însă neatinse regulile speciale statornicite în privința miniștrilor.

Cazurile și modul urmăririi se vor regula prin anume lege.

Dispozițiuni speciale în Codicele penal vor determina penalitățile prepuitorilor.

Art. 32.

Nici un Român, fără autorizarea guvernului, nu poate intra în serviciul unui Stat străin, fără ca însuși prin aceasta să-și piardă cetățenia.

Extrădarea refugiaților politici este oprită.

TITLUL III DESPRE PUTERILE STATULUI

Art. 33.

Toate puterile Statului emană dela națiune, care nu le poate exercita decât numai prin delegațiune și după principiile și regulile așezate în Constituțiunea de față.

Art. 34.

Puterea legislativă se exercită colectiv de către Rege și Reprezentațiunea națională.

Reprezentațiunea națională se împarte în două Adunări:

Senatul și Adunarea deputaților.

Orice lege cere învoirea a câtor trele ramuri ale puterii legiuitoare.

Nici o lege nu poate fi supusă sancțiunii regale decât după ce se va fi discutat și votat liber de majoritatea ambelor Adunări.

Art. 35.

Inițiativa legilor este dată fiecăreia din cele trei ramuri ale puterii legislative.

Totuși orice lege relativă la veniturile și cheltuielile Statului sau la contingentul armatei trebuie să fie votată mai întâi de Adunarea deputaților.

Art. 36.

Interpretațiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare.

Art. 37.

Promulgarea legilor, votate de ambele Adunări, se va face prin îngrijirea ministerului justiției, care va păstra unul din originalele legilor votate, iar al doilea original se păstrează de Arhivele Statului.

Ministrul justiției este și păstrătorul marelui Sigiliu al Statului.

În fiecare an ministerul justiției va publica colecțiunea legilor și regulamentelor, în care legile vor fi inserate purtând numărul de ordine după data promulgării.

Art. 38.

Nici o lege, nici un regulament de administrațiune generală, județeană sau comunală nu pot fi îndatoritoare decât după ce se publică în chipul hotărât de lege.

Art. 39.

Puterea executivă este încredințată Regelui, care o exercită în modul regulat prin Constituțiune.

Art. 40.

Puterea judecătorească se exercită de organele ei.
Hotărârile lor se pronunță în virtutea legii și se execută în numele Regelui.

Art. 41.

Interesele exclusiv județene sau comunale se regulează de către consiliile județene sau comunale după principiile așezate prin Constituțiune și prin legi speciale.

CAPITOLUL I

Despre reprezentarea națională

Art. 42.

Membrii Adunărilor reprezintă națiunea.

Art. 43.

Ședințele Adunărilor sunt publice. Regulamentele lor fixează cazurile și modul în care aceste ședințe pot fi declarate secrete.

Art. 44.

Fiecare din Adunări verifică titlurile membrilor săi și judecă contestațiunile ce se ridic în această privință.

Nici o alegere nu poate fi invalidată decât cu două treimi din numărul membrilor prezenți.

Art. 45.

Nimeni nu poate fi totdeodată membru al uneia și al celeilalte Adunări.

Art. 46.

Deputații și senatorii numiți de puterea executivă într-o funcțiune salariată, pe care o primesc, pierd de plin drept mandatul lor de reprezentanți ai națiunii.

Aceasta dispozițiune nu se aplică miniștrilor și subsecretarilor de Stat. Legea electorală determină incompatibilitățile.

Art. 47.

La începutul fiecărei legislaturi și a fiecărei sesiuni ordinare, Adunarea deputaților și Senatul aleg din sânul lor pe președintele, vice-președinții și membrii birourilor, potrivit regulamentelor interioare.

Art. 48.

Orice hotărâre se ia cu majoritate absolută a voturilor, afără de cazurile când prin Constituțiune, legi sau regulamentele Corpurilor legiuitoare se cere un număr superior de voturi.

În caz de paritate a voturilor, propunerea în deliberare este respinsă. Adunările țin ședințe cu jumătate plus unul din numărul membrilor înscriși în apelul nominal.

Art. 49.

Voturile se dau prin ridicare și ședere, prin viu grai sau prin scrutin secret. Un proiect de lege nu poate fi adoptat decât după ce s-a votat articol cu articol.

Art. 50.

Fiecare din Adunări are dreptul de anchetă.

Art. 51.

Adunările au dreptul de a amenda și de a despărți în mai multe părți articolele și amendamentele propuse.

Art. 52.

Fiecare membru al Adunărilor are dreptul a adresa miniștrilor interpelări, la care aceștia sunt obligați a răspunde în termenul prevăzut de regulament.

Art. 53.

Oricine are dreptul a adresa petițiuni Adunărilor prin mijlocirea biroului sau a unuia din membrii săi. Fiecare din Adunări are dreptul de a trimite miniștrilor petițiunile ce-i sunt adresate. Miniștrii sunt datorii a da explicațiuni asupra cuprinderii lor ori de câte ori Adunarea o cere.

Art. 54.

Nici unul din membrii uneia sau celeilalte Adunări nu poate fi urmărit sau prigonit pentru opiniunile și voturile emise de dânsul în cursul exercițiului mandatului său.

Art. 55.

Nici un membru al uneia sau celeilalte Adunări nu poate, în timpul sesiunii, să fie nici urmărit, nici arestat în materie de represiune, decât cu autorizarea Adunării din care face parte, afără de cazul de flagrant delict.

Dacă a fost arestat preventiv sau urmărit în timpul când sesiunea era închisă, urmărirea sau arestarea trebuiesc supuse aprobării Adunării din care face parte, îndată după deschiderea sesiunii Corpurilor legiuitoare.

Detențiunea sau urmărirea unui membru al uneia sau celeilalte Adunări este suspendată în tot timpul sesiunii, dacă Adunarea o cere.

Art. 56.

Fiecare Adunare determină, prin regulamentul său, modul după care ea își exercită atribuțiunile.

Art. 57.

Fiecare din Adunări deliberează și ia hotărâri separat afără de cazurile anume specificate în Constituțiunea de față.

Art. 58.

Orice întrunire a unuia din Corpurile legiuitoare în afară de timpul sesiunii celuilalt este nulă de drept.

Art. 59.

Fiecare din ambele Adunări are dreptul exclusiv de a exercita propria sa poliție prin președintele ei, care singur, după încuviințarea Adunării, poate da ordin gardei de serviciu.

Art. 60.

Nici o putere armată nu se poate pune la ușile sau în jurul uneia sau alteia din Adunări fără învoirea ei.

Art. 61.

Legea electorală stabilește toate condițiunile cerute pentru a fi alegător la Adunarea deputaților și la Senat, incapacitățile și nedemnitățile, precum și procedura electorală.

Art. 62.

Membrii ambelor Corpuri legiuitoare sunt aleși pentru patru ani.

Art. 63.

Diurnele deputaților și senatorilor se stabilesc prin lege.

SECȚIUNEA I

Despre Adunarea deputaților

Art. 64.

Adunarea deputaților se compune din deputați aleși de cetățenii Români majori, prin vot universal, egal, direct, obligator și secret pe baza reprezentării minorității.

Art. 65.

Alegerea deputaților se face pe circumscripții electorale. Circumscripția electorală nu poate fi mai mare decât un județ.

Legea electorală stabilește numărul deputaților de ales în fiecare circumscripție proporțional cu populația.

Art. 66.

Spre a fi eligibil la Adunarea deputaților se cere:

- a) A fi cetățean român;
- b) A avea exercițiul drepturilor civile și politice;
- c) A avea vârsta de douăzeci și cinci ani împliniți;
- d) A avea domiciliul în România. Legea electorală va determina incapacitățile.

SECȚIUNEA II

Despre Senat

Art. 67.

Senatul se compune din senatori aleși și din senatori de drept.

Art. 68.

Toți cetățenii Români dela vârsta de 40 ani împliniți aleg, pe circumscripții electorale care nu pot fi mai mari decât județul, prin vot obligator, egal, direct și secret, un număr de senatori.

Numărul senatorilor de ales în fiecare circumscripție, care nu poate fi mai mare decât un județ, se stabilește de legea electorală, proporțional cu populația.

Art. 69.

Membrii aleși în consiliile județene și membrii aleși în consiliile comunale urbane și rurale, întruniți într-un singur colegiu, aleg, prin vot obligator egal, direct și secret, câte un senator de fiecare județ.

Art. 70.

Membrii camerelor de comerț, de industrie, de muncă și de agricultură, întruniți în colegii separate, aleg din sânul lor câte un senator de fiecare categorie și pentru fiecare circumscripție electorală. Aceste circumscripții electorale speciale se fixează de legea electorală, numărul lor neputând fi mai mare de șase.

Art. 71.

Fiecare universitate alege, din sânul său, prin votul profesorilor săi, câte un senator.

Art. 72.

Sunt de drept membri ai Senatului, în virtutea înaltei lor situațiuni în Stat și Biserică:

a) Moștenitorul Tronului dela vârsta de 18 ani împliniți; el însă nu va avea vot deliberativ decât la vârsta de 25 ani împliniți;

b) Mitropoliții țării;

c) Episcopii eparhioți ai Bisericilor ortodoxe române și greco-catolice, întru cât vor fi aleși conform legilor țării;

d) Capii confesiunilor recunoscute de Stat, câte unul de fiecare confesiune, întru cât sunt aleși sau numiți conform legilor țării și reprezintă un număr de peste 200.000 credincioși; precum și reprezentantul superior religios al musulmanilor din Regat; e) Președintele Academiei Române. Mandatul acestor senatori încetează odată cu calitatea sau demnitatea care le atribue dreptul.

Art. 73.

Devin senatori de drept:

a) Foștii Președinți de Consiliu, întru cât vor avea o vechime de patru ani ca Președinți de Consiliu titulari, și foștii Miniștri având o vechime de cel puțin șase ani într-una sau mai multe guvernări;

b) Foștii Președinți ai Corpurilor Legiuitoare care vor fi exercitat această demnitate cel puțin în cursul a opt sesiuni ordinare;

c) Foștii Senatori și Deputați aleși în cel puțin zece legislaturi independent de durata lor;

d) Foștii Primi-Președinți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție care au ocupat această funcțiune sau pe aceea de Președinte la Casație cinci ani;

e) Generalii de rezervă și în retragere:

1. Care vor fi exercitat comanda unei armate în fața inamicului, ca titulari, cel puțin 3 luni.

2. Care au îndeplinit funcțiunea de Șef al marelui Stat-Major, sau de inspector general de armată (comandant de armată), în timp de pace, cel puțin patru ani.

Numărul celor din categoria a doua nu va fi mai mare de patru, luați în ordinea vechimei, la vacanțe existente;

f) Foștii Președinți ai Adunărilor Naționale din Chișinău, Cernăuți și Alba-Iulia, care au declarat Unirea.

Art. 74.

Verificarea îndeplinirii condițiilor senatorilor de drept se face de o comisiune compusă din Președinții secțiunilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, sub Președinția Primului-Președinte al acestei Înalte Curți.

Constatarea se face din oficiu, la cererea Președintelui Senatului sau a acelora care au dreptul.

Președintele Senatului înscrie senatorii de drept pe baza încheierii Comisiunii. Senatul poate discuta și semnala Comisiunii, spre rectificare, erorile constatate în stabilirea drepturilor.

Art. 75.

Spre a fi eligibil la Senat se cere:

a) A fi cetățean român;

b) A avea exercițiul drepturilor civile și politice;

c) A avea vârsta de 40 ani împliniți;

d) A avea domiciliul în România.

Aceste condițiuni, afără de vârstă, se cer și senatorilor de drept.

SECȚIUNEA III

Despre Consiliul legislativ

Art. 76.

Se înființează un Consiliu legislativ, a cărui menire este să ajute în mod consultativ la facerea și coordonarea legilor, emanând fie dela puterea

executivă, fie din inițiativa parlamentară, cât și la întocmirea regulamentelor generale de aplicarea legilor.

Consultarea Consiliului legislativ este obligatorie pentru toate proiectele de legi, afără de cele care privesc creditele bugetare; dacă însă, într-un termen fixat de lege, Consiliul legislativ nu-și dă avizul său, Adunările pot proceda la discutarea și aprobarea proiectelor.

O lege specială va determina organizarea și modul de funcționare al Consiliului legislativ.

CAPITOLUL II

Despre Rege și Miniștri

SECȚIUNEA I

Despre Rege

Art. 77.

Puterile constituționale ale Regelui sunt creditare în linie coborâtoare directă și legitimă a Maiestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu excluziunea perpetuă a femeilor și coborâtorilor lor.

Coborătorii Maiestății Sale vor fi crescuți în religia ortodoxă a Răsăritului.

Art. 78.

În lipsa de coborâtori în linie bărbătească ai Maiestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, succesiunea Tronului se va cuveni celui mai în vârstă dintre frații săi sau coborâtorilor acestora, după regulile statornicite în articolul precedent.

Dacă nici unul dintre frații sau coborâtorii lor nu s-ar mai găsi în viață sau ar declara mai dinainte că nu primesc Tronul, atunci Regele va putea indica succesorul său dintr-o dinastie suverană din Europa cu Primirea Reprezențațiunii naționale, dată în forma prescrisă de art. 79.

Dacă nici una, nici alta nu va avea loc, Tronul este vacant.

Art. 79.

La caz de vacanță a Tronului, ambele Adunări se întrunesc de îndată într-o singură Adunare, chiar fără convocare, și cel mai târziu până în opt zile dela întrunirea lor aleg un Rege dintr-o dinastie suverană din Europa occidentală.

Prezența a trei pătrimi din membrii care compun fiecare din ambele Adunări și majoritatea de două treimi a membrilor prezenți sunt necesare pentru a se putea procede la această alegere.

La caz când Adunarea nu se va fi făcut în termenul mai sus prescris, atunci în a noua zi, la amiază, Adunările întrunite vor păși la alegere oricare ar fi numărul membrilor prezenți și cu majoritatea absolută a voturilor.

Dacă Adunările s-ar afla dizolvate în momentul vacanței Tronului, se va urma după modul prescris la articolul următor.

În timpul vacanței Tronului, Adunările întrunite vor numi o locotenență regală, compusă din trei persoane, care va exercita puterile regale până la suirea Regelui pe Tron.

În toate cazurile mai sus arătate votul va fi secret.

Art. 80.

La moartea Regelui, Adunările se întrunesc chiar fără convocare cel mai târziu zece zile după declararea morții. Dacă din întâmplare ele au fost dizolvate mai înainte și convocarea lor a fost hotărâtă în actul de dizolvare pentru o epocă în urma celor zece zile, atunci Adunările cele vechi se adună până la întrunirea acelor care au a le înlocui.

Art. 81.

Dela data morții Regelui și până la depunerea jurământului a succesorului său la Tron puterile constituționale ale Regelui sunt exercitate, în numele poporului român, de miniștri, întruniți în Consiliu și sub a lor responsabilitate.

Art. 82.

Regele este major la vârsta de optsprezece ani împliniți.

La suirea sa pe Tron, el va depune mai întâi în sânul Adunărilor întrunite următorul jurământ: "Jur a păzi Constituțiunea și legile poporului român, a menține drepturile lui naționale și integritatea teritoriului".

Art. 83.

Regele, în viață fiind, poate numi o Regența, compusă din trei persoane, care, după moartea Regelui, să exercite puterile regale în timpul minorității succesorului Tronului. Această numire se va face cu primirea Reprezentațiunii naționale, dată în forma prescrisă la art. 79 din Constituțiunea de față.

Regenta va exercita totdeodată și tutela succesorului Tronului în timpul minorității lui.

Dacă, la moartea Regelui, Regența nu s-ar găsi numită și succesorul Tronului ar fi minor, ambele Adunări întrunite vor numi o Regență, procedând după formele prescrise la art. 79 din Constituțiunea de față.

Membrii Regenței nu intră în funcțiune decât după ce vor fi depus solemn înaintea ambelor Adunări întrunite jurământul prescris prin art. 82 din Constituțiunea de față.

Art. 84.

Dacă Regele se află în imposibilitate de a domni, miniștrii, după ce au constatat legalmente această imposibilitate, convoacă îndată Adunările.

Acestea aleg Regenta, care va forma și tutela.

Art. 85.

Nici o modificare nu se poate face Constituției în timpul Regenței.

Art. 86.

Regele nu va putea fi totdeodată și Seful unui alt Stat fără consimțământul Adunărilor.

Nici una din Adunări nu poate delibera asupra acestui obiect dacă nu vor fi prezenți cel puțin două treimi din membrii care le compun, și hotărârea nu se poate lua decât cu două treimi din voturile membrilor de față.

Art. 87.

Persoana Regelui este înviolabilă. Miniștrii lui sunt răspunzători.

Nici un act al Regelui nu poate avea tărie dacă nu va fi contrasemnat de un ministru, care prin aceasta chiar devine răspunzător de acel act.

Art. 88.

Regele numește și revocă pe miniștrii săi.

El sancționează și promulgă legile.

El poate refuza sancțiunea sa.

El are dreptul de amnistie în materie politică.

Are dreptul de a ierta sau micșora pedepsele în materii criminale, afără de ceea ce se statornicește în privința miniștrilor.

El nu poate suspenda cursul urmăririi sau al judecății, nici a interveni prin nici un mod în administrația justiției.

El numește sau confirmă în funcțiunile publice potrivit legilor.

El nu poate crea o noua funcțiune fără o lege specială.

El face regulamente necesare pentru executarea legilor, fără să poată vreodată modifica sau suspenda legile și nu poate scuti pe nimeni de executarea lor.

El este capul puterii armate.

El conferă gradele militare în conformitate cu legea.

El va conferi decorațiunile române conform unei anume legi.

El are dreptul de a bate monedă conform unei legi speciale.

El încheie cu Statele străine convențiunile necesare pentru comerț, navigațiune și alte asemenea; însă pentru ca aceste acte să aibă autoritate îndatoritoare, trebuie mai întâiu a fi supuse Puterii legislative și aprobate de ea.

Art. 89.

Legea fixează lista civilă pentru durata fiecăreia Domnii.

Art. 90.

La 15 Octombrie a fiecărui an, Adunarea deputaților și Senatul se întrunesc fără convocare, dacă Regele nu le-a convocat mai înainte.

Durata fiecărei sesiuni este de cinci luni.
Regele deschide sesiunea prin un Mesaj, la care Adunările fac răspunsurile lor.

Regele pronunță închiderea sesiunii.

El are dreptul de a convoca în sesiune extraordinară Adunările.

El are dreptul de a dizolva ambele Adunări deodată sau numai una din ele. Actul de dizolvare trebuie să conțină convocarea alegătorilor până în două luni de zile și a Adunărilor până în trei luni.

Regele poate amâna Adunările; oricum, amânarea nu poate depăși termenul de o lună, nici a fi reînnoită în aceeași sesiune fără consimțământul Adunărilor.

Art. 91.

Regele nu are alte puteri decât acele date lui prin Constituțiune.

CAPITOLUL III

Despre miniștri

Art. 92.

Guvernul exercită puterea executivă în numele Regelui, în modul stabilit prin Constituțiune.

Art. 93.

Miniștrii întruniți alcătuiesc Consiliul de Miniștri, care este prezidat, cu titlul de Președinte al Consiliului de Miniștri, de acela care a fost însărcinat de Rege cu formarea guvernului.

Departamentele ministeriale și subsecretariatele de Stat nu se pot înființa și desființa decât prin lege.

Art. 94.

Nu poate fi ministru decât cel care este român sau cel care a dobândit naturalizarea.

Art. 95.

Nici un membru al Familiei Regale nu poate fi ministru.

Art. 96.

Dacă miniștrii nu ar fi membri ai Adunărilor, ei pot lua parte la dezbaterile legilor, fără a avea însă și dreptul de a vota.

La dezbaterile Adunărilor prezența a cel puțin a unui ministru e necesară.

Adunările pot exige prezența miniștrilor la deliberațiunile lor.

Art. 97.

În nici un caz ordinul verbal sau în scris al Regelui nu poate apăra pe ministru de răspundere.

Art. 98.

Fiecare din ambele Adunări, precum și Regele au dreptul de a cere urmărirea miniștrilor și a-i trimite înaintea Înaltei Curți de casație și justiție, care singură, în secțiuni unite, este în drept a-i judeca, afără de cele ce se vor statornici prin legi în ceea ce privește exercițiul părții vătămate și în ceea ce privește crimele și delictele comise de miniștrii, afără de exercițiul funcțiunii lor.

Punerea sub urmărire a miniștrilor de către Corpurile legiuitoare nu se poate rosti decât prin majoritate de două treimi a membrilor de față.

Instructiunea se va face de o comisiune a Înaltei Curți de casație, compusă din cinci membri trași la sorți în secțiuni-unite.

Această comisiune are și puterea de a califica faptele și de a decide sau nu urmărirea.

Acuzarea, înaintea Înaltei Curți de casație și justiție, se va susține prin ministerul public.

Legea responsabilității ministeriale determină cazurile de răspundere și pedepsele aplicabile miniștrilor.

Art. 99.

Orice parte vătămată de un decret sau o dispozițiune semnată sau contrasemnată de un ministru care violează un text expres al Constituțiunii sau al unei legi, poate cere Statului, în conformitate cu dreptul comun, despăgubiri bănești pentru prejudiciul cauzat.

Fie în cursul judecății, fie după pronunțarea hotărârii, ministrul poate fi chemat, după cererea Statului, în urma votului unuia din Corpurile legiuitoare, înaintea instanțelor ordinare, la răspundere civilă pentru dauna pretinsă sau suferită de Stat.

Actul ilegal al ministrului nu descarcă de răspundere solidară pe funcționarul care a contrasemnat, decât în cazul când acesta a atras atenția Ministrului, în scris.

Art. 100.

Se vor putea înființa Subsecretariate de Stat.

Subsecretarii de Stat vor putea lua parte la dezbaterile Corpurilor legiuitoare sub responsabilitatea miniștrilor.

CAPITOLUL IV**Despre puterea judecătorească****Art. 101.**

Nici o jurisdicțiune nu se poate înființa decât numai în puterea unei anume legi.

Comisiuni și tribunale extraordinare nu se pot crea sub nici un fel de numire și sub nici un fel de cuvânt în vederea unor anume procese, fie civile, fie penale, sau în vederea judecării unor anume persoane.

Art. 102.

Pentru întregul Stat român este o singură Curte de casație și justiție.

Art. 103.

Numai Curtea de casație în secțiuni-unite are dreptul de a judeca constituționalitatea legilor și a declara inaplicabile pe acelea care sunt contrarii Constituțiunii. Judecata asupra înconstituționalității legilor se mărginește numai la cazul judecat.

Curtea de casație se va rosti ca și în trecut asupra conflictelor de atribuțiuni.

Dreptul de recurs în cazare este de ordin constituțional.

Art. 104.

Judecătorii sunt inamovibili în condițiunile speciale pe care legea le va fixa.

Art. 105.

Juriul este statornicit în toate materiile criminale și pentru delictele politice și de presă, afără de cazurile statornicite prin Constituțiunea de față.

Acțiunea pentru daune-interese rezultând din fapte și delictes de presă nu se poate intenta decât înaintea aceleeași jurisdicțiuni de competența căreia este delictul.

Art. 106.

Justiția militară se organizează prin osebită lege.

Art. 107.

Autorități speciale de orice fel, cu atribuțiuni de contencios administrativ, nu se pot înființa.

Contenciosul administrativ este în căderea puterii judecătorești, potrivit legii speciale.

Cel vătămat în drepturile sale, fie printr-un act administrativ de autoritate, fie printr-un act de gestiune făcut cu călcarea legilor și a regulamentelor, fie prin rea voință a Autorităților administrative de a rezolva cererea privitoare la un drept, poate face cerere la instanțele judecătorești pentru recunoașterea dreptului său.

Organele puterii judiciare judecă dacă actul este ilegal, îl pot anula sau pot pronunța daune civile până la data restabilirii dreptului vătămat, având și căderea de a judeca și cererea de despăgubire, fie contra Autorității administrative chemate în judecată, fie contra funcționarului vinovat.

Puterea judecătorească nu are cădere de a judeca actele de guvernământ, precum și acele de comandament cu caracter militar.

CAPITOLUL V

Despre instituțiunile județene și comunale

Art. 108.

Instituțiunile județene și comunale sunt regulate de legi.

Aceste legi vor avea de bază descentralizarea administrativă.

Membrii consiliilor județene și consiliilor comunale sunt aleși de către cetățenii români prin votul universal, egal, direct, secret, obligatoriu și cu reprezentarea minorității, după formele prevăzute de lege. La aceștia se vor putea adăuga prin lege și membri de drept și membri cooptați. Între membrii cooptați pot fi și femei majore.

TITLUL IV

DESPRE FINANȚE

Art. 109.

Nici un impozit de orice natură nu se poate stabili și percepe decât pe baza unei legi.

Art. 110.

Prin lege se pot crea impozite numai în folosul Statului, județelor, comunelor și instituțiilor publice care îndeplinesc servicii de Stat.

Art. 111.

Orice sarcină sau impozit județean sau comunal nu se poate așeza decât cu învoirea consiliilor județene sau comunale în limitele stabilite de lege.

Art. 112.

Nu se pot statornici privilegii în materii de impozite.

Nici o excepțiune sau micșorare de impozit nu se poate statornici decât prin o lege.

Monopoluri nu se pot constitui decât numai prin lege și exclusiv în folosul Statului, județelor și comunelor.

Art. 113.

Nici un fond pentru pensuni sau gratificațiuni în sarcina tezaurului public nu se poate acorda decât în virtutea unei legi.

Art. 114.

În fiecare an Adunarea deputaților încheie socotelile și votează bugetul.

Toate veniturile sau cheltuelile Statului trebuiesc trecute în buget și în socoteli.

Dacă bugetul nu se votează în timp util, puterea executivă va îndești serviciile publice după bugetul anului precedent, fără a putea merge cu acel buget mai mult de un an peste anul pentru care a fost votat.

Art. 115.

Controlul preventiv și cel de gestiune a tuturor veniturilor și cheltuielilor Statului se va exercita de Curtea de conturi, care supune în fiecare an Adunării deputaților raportul general rezumând conturile de gestiune al bugetului trecut, semnalând totdeodată neregulile săvârșite de miniștri în aplicarea bugetului.

Regularea definitivă a socotelilor trebuie să fie prezentată Adunării deputaților cel mai târziu în termen de doi ani dela încheierea fiecărui exercițiu.

Art. 116.

Pentru toata România este o singură Curte de conturi.

Art. 117.

Toate fondurile provenite din cauze speciale, și de care guvernul dispune sub diferite titluri, trebuie să fie cuprinse în bugetul general al veniturilor Statului.

Art. 118.

Legile financiare se publică în Monitorul Oficial ca și celelalte legi și regulamente de administrațiune publică.

TITLUL V
DESPRE PUTEREA ARMATĂ

Art. 119.

Tot Românul, fără deosebire de origină etnică, de limbă sau de religie, face parte din unul din elementele puterii armate, conform legilor speciale.

Puterea armată se compune din: armată activă cu cadrele ei permanente, rezerva ei și milițiile.

Art. 120.

Gradele, decorațiunile și pensiunile militarilor nu se pot lua decât numai în virtutea unei sentințe judecătorești și în cazurile determinate de legi.

Art. 121.

Contingentul armatei se votează pentru fiecare an de ambele Corpuri legiuitoare.

Art. 122.

Se va înființa un Consiliu superior al apărării țării, care va îngriji, în mod permanent, de măsurile necesare pentru organizarea apărării naționale.

Art. 123.

Nici o trupă armată străină nu poate fi admisă în serviciul Statului, nici nu poate intra sau trece pe teritoriul României decât în puterea unei anume legi.

TITLUL VI
DISPOZIȚIUNI GENERALE**Art. 124.**

Culorile drapelului României sunt: Albastru, Galben și Roșsu, așezate vertical.

Art. 125.

Reședința guvernului este în Capitala țării.

Art. 126.

Limba românească este limba oficială a Statului român.

Art. 127.

Nici un jurământ nu se poate impune cuiva decât în puterea unei legi, care hotărăște și formula lui.

Art. 128.

Constituțiunea de față nu poate fi suspendată nici în total, nici în parte. În caz de pericol de Stat se poate prin lege institui starea de asediu generală sau parțială.

TITLUL VII
DESPRE REVIZUIREA CONSTITUȚIUNII**Art. 129.**

Constituțiunea poate fi revizuită în total sau în parte din inițiativa Regelui sau oricăreia din Adunările legiuitoare. În urma acestei inițiative ambele Adunări, întrunite separat, se vor rosti cu majoritate absolută, dacă este locul ca dispozițiunile constituționale să fie revizuite.

Îndată ce necesitatea revizuirii a fost admisă, ambele Corpuri legiuitoare aleg din sânul lor o comisiune mixtă, care va propune textele din Constituțiune ce urmează a fi supuse revizuirii.

După ce raportul acestei comisiuni va fi citit în fiecare Adunare, de două ori în interval de cincisprezece zile, ambele Adunări întrunite la un loc, sub Președinția celui mai în vârstă dintre Președinți, în prezența a cel puțin două treimi din totalitatea membrilor ce le compun, cu majoritate de două treimi, stabilesc în mod definitiv care anume articole vor fi supuse revizuirii.

În urma acestui vot Adunările sunt de drept dizolvate și se va convoca corpul electoral în termenul prescris de Constituțiune.

Art. 130.

Adunările cele noi proced în acord cu Regele la modificarea punctelor supuse revizuirii.

În acest caz Adunările nu pot delibera dacă cel puțin două treimi a membrilor din care se compun nu sunt prezenți și nici o schimbare nu se poate adopta dacă nu va întruni cel puțin două treimi ale voturilor.

Adunările alese pentru revizuirea Constituției au o durată constituțională obișnuită și, în afară de modificarea Constituției, ele funcționează și ca Adunări legiuitoare ordinare.

Dacă Adunările de revizuire nu-și pot îndeplini misiunea, noile Adunări vor avea același caracter.

TITLUL VIII**DISPOZIȚIUNI TRANZITORII ȘI SUPLIMENTARE****Art. 131.**

Sunt și rămân cu caracter constituțional dispozițiunile din legile agrare privitoare la pământurile cultivabile, pădurile și bălțile expropriabile în total sau în parte, la starea lor juridică, la subsol, la prețuire, la modul de plată, etc., așa precum sunt formulate în articolele de mai jos ale fiecăreia din legile agrare și care articole, în întregul lor, fac parte integrantă din prezența Constituției și ca atare nu se pot modifica decât cu formele prevăzute pentru revizuirea Constituției, și anume: a) Art. 1 (unu) alin. II, art. 2 (doi), 3 (trei) alin. I, art. 4 (patru), 6 (șase), 7 (șapte), 8 (opt), 9 (noua), 10 (zece), 13 (treisprezece), 14 (patrusprezece), 16 (șasesprezece), 18 (optsprezece), 21 (douăzeci și unu), 23 (douăzeci și trei), 32 (treizeci și doi), 36 (treizeci și șase) și 69 (șasezeci și nouă) din legea pentru reforma agrară din Oltenia, Muntenia, Moldova și Dobrogea (vechiul Regat) din 17 Iulie 1921;

b) Art. 2 (doi), 4 (patru), 5 (cinci), 6 (șase), 7 (șapte), 8 (opt), 9 (nouă), 10 (zece), 11 (unusprezece), 12 (douăsprezece), 13 (treisprezece), 16 (șasesprezece), 45 (patruzeci și cinci), 46 (patruzeci și șase), 47 (patruzeci și șapte), 48 (patruzeci și opt), 49 (patruzeci și nouă), 50 (cincizeci) și 53 (cincizeci și trei) din legea pentru reforma agrară din Basarabia din 13 Martie 1920;

c) Art. 3 (trei), 4 (patru), 5 (cinci), 6 (șase), 7 (șapte), 8 (opt), 9 (nouă), 10 (zece), 11 (unusprezece), 12 (douăsprezece), 13 (treisprezece), 14 (patrusprezece), 16 (șasesprezece), 18 (optsprezece), 22 (douăzeci și doi), 24 (douăzeci și patru), 32 (treizeci și doi), 50 (cincizeci) și 85 (optzeci și cinci) din legea pentru reformă agrară din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș din 30 Iulie 1921;

d) Art. 2 (doi), 3 (trei), 4 (patru), 5 (cinci) punctul a alin. I, art. 6 (șase), 7 (șapte), 9 (nouă), 10 (zece), 12 (douăsprezece), 13 (treisprezece), 29 (douăzeci

și nouă), 31 (treizeci și unu) și 55 (cincizeci și cinci) din legea pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921.

Art. 132.

În scop de a se satisface trebuințele normale de lemne de foc și de construcție ale populației rurale din vechiul Regat, Basarabia și Bucovina. Statul e dator ca din pădurile sale din câmpie, deal sau munte să destine suprafețele necesare în acest scop.

În vechiul Regat și în Bucovina, acolo unde Statul nu ar avea păduri, într-o rază de douăzeci kilometri de centrul comunei, pentru satisfacerea trebuințelor mai sus arătate, el prin derogare dela art. 7 lit. c și art. 8 lit. a, b și c din legea pentru reforma agrară din Oltenia, Muntenia, Moldova și Dobrogea din 17 Iulie 1921 și dela art. 5, punctul a, alin. IV și dela art. 6 și 7 din legea pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921, va putea expropria din pădurile persoanelor juridice fie publice, fie private, care s-ar afla în această rază și numai în lipsa acestora, va expropria proporțional din pădurile tuturor proprietarilor particulari, aflate în această rază, însă numai în limita acestor trebuințe și în toate cazurile cu respectul unei suprafețe intangibile de una suta hectare de fiecare proprietate.

Nu sunt expropriabile, oricare ar fi proprietarul, pădurile replantate sau în curs de replantare.

Contractele de vânzare spre exploatare a pădurilor expropriabile care vor fi în vigoare în momentul exproprierii, se vor respecta. Pădurile astfel expropriate rămân în proprietatea Statului și se vor administra și exploata de dânsul spre a satisface potrivit legii și în prima linie nevoile de mai sus.

Exproprierea acestor păduri se va face cu dreapta și prealabilă despăgubire fixată de justiție.

Modul de expropriere va fi regulat prin lege specială.

Art. 133.

Se ratifică decretele-legi: No. 3.902 din 29 Decembrie 1918, publicat în Monitorul Oficial No. 223 din 30 Decembrie 1918, privitor la acordarea drepturilor cetățenești; No. 2.085 din 22 Mai 1919, publicat în Monitorul Oficial No. 33 din 28 Mai 1919, și No. 3.464 din 12 August 1919, publicat în Monitorul Oficial No. 93 din 13 August 1919, privitoare la încetățenirea evreilor care locuiau în vechiul Regat.

Deasemenea se ratifică și toate decretele-legi de încetățenire individuală, care s-au făcut înaintea decretelor specificate mai sus.

Evreii, locuitori din vechiul Regat, care nu-și vor fi regulat încetățenirea în termenul prevăzut de decretul-lege No. 3.464 din 12 August 1919, vor putea face declarațiunile de încetățenire conform decretului-lege No. 2.085 din 22 Mai 1919, în termen de trei luni dela promulgarea acestei Constituțiuni.

Art. 134.

Până la facerea unei legi de organizarea Consiliului legislativ prevăzut în această Constituțiune, prezentarea proiectelor de legi înaintea Corpurilor legiuitoare va continua să se facă în conformitate cu legile și regulamentele azi în vigoare.

Art. 135.

Până la promulgarea legii speciale bazată pe principiile din prezenta Constituțiune, legile relative la organizarea și judecarea contenciosului administrativ rămân în vigoare.

Art. 136.

O lege specială va fixa lista civilă a întâiului Rege al României întregite.

Art. 137.

Se vor revizui toate codicile și legile existente în diferitele părți ale Statului român spre a se pune în armonie cu Constituțiunea de față și asigura unitatea legislativă.

Până atunci ele rămân în vigoare.

Din ziua promulgării Constituțiunii, sunt însă desființate acele dispozițiuni din legi, decrete, regulamente și orice alte acte contrarii celor înscrise în prezenta Constituțiune.

Art. 138.

Actualele Adunări naționale după promulgarea prezentei Constituțiuni pot funcționa până la expirarea mandatului lor legal.

În acest timp ele vor trebui să facă, pe baza principiilor din această Constituțiune, legea electorală.

Până la facerea acestei legi, decretele-legi electorale rămân în vigoare³⁵¹.

³⁵¹ A fost adoptată în 1923 și publicată în Monitorul Oficial nr 282 din 29 martie 1923. Principalele modificări: Decretul-Regal nr. 2281 din 13 iulie 1946 privind exercitarea puterii legislative, publicat în Monitorul Oficial nr. 161 din 15 iulie 1946. Constituția din 1923 a fost abrogată în mod expres de Constituția din 1938.